

Forsoningen i Sudan en politisk realitet

Amins meritter i Uganda får mange til å ryste på hodet og konkludere: «De kan ikke styre seg selv!» Man er mindre opptatt av afrikanske land som viser enestående eksempler som alle kan dra lærdom av.

Ny Verden har tidligere skrevet om situasjonen i Sudan, hvor borgerkrigen mellom Nord og Sør er avviklet. Pierre Spoerri bringer ytterligere opplysninger om bakgrunnen for forsoningen. De to politikerne Buth Diu og dr. Murtada som nevnes i artikkelen, er begge forkjempere for Moralsk Opprustning.

Krigen varte i 17 år. På høydepunktet av krigshandlingene levde mer enn tredjeparten av befolkningen i sør ute i bushen eller i eksil.

Men så kom det istand fredsforhandlinger i Addis Abeba under Haile Selassies beskyttelse, med det resultat at Sudans president Jaafar Numeiri og lederen for opprørsstyrkene, general Joseph Lagu, underskrev det historiske dokument som gjorde slutt på krigen.

Den sudanske regjering, og fremfor alt president Numeiri selv, viste en bemerkelsesverdig storsinnethet overfor folket i sør. Opprørslederen Abel Alier ble utnevnt til visepresident i Sudan og leder for den nye autonome regjeringen i sør-regionen, og general Lagu ble generalinspektør for den sudanske hæren. Geriljastyrkene fikk beholde sine våpen og ble innlemmet i forskjellige politi- og hæravdelinger. Mer enn 1,1 millioner mennesker som vendte tilbake fra bushen eller utlendigheten, fikk finansiell støtte til å etablere seg på nytt, samt mat og medisinsk hjelp.

Integrasjonsprosessen i sør har skjedd uten nevneverdige tilbakeslag etter overenskomsten i Addis Abeba. En ny sentralregjering ble dannet i februar 1977, under nasjonalkongressen for Sudans sosialistiske union, landets eneste politiske parti. Man valgte 14 regjeringsmedlemmer fra Nord og 7 fra Sør. Blant de siste er også visepresident Alier og general Lagu. Utenriksministeren i den omdannede regjeringen, dr. Francis Deng, kommer også fra sør-regionen. I en ny seksårs generalplan for Sudan gis utviklingen av sør-regionen prioritet fremfor alle andre regionale prosjekter.

Nattlig møte

Nåværende arbeidsminister, dr. Mohamed el Murtada, forteller om en begivenhet som ledet fram til fredsforhandlingene:

Da borgerkrigen var på det hardeste, oppsøkte han en natt den kristne lederen Buth Diu, som var minister for Sør-Sudan i den første uavhengige su-

Nr. 4 – 1977

ny
verden

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

danske regjeringen. De to politikerne drøftet den tilspissede situasjonen, som var blitt ytterligere forverret ved en erklæring fra et medlem av sentralregjeringen om at området skulle deles opp etter stammegrenser under tilsyn av «revolusjonære kadre».

«Selv om dette skulle vise seg å lykkes, kan jeg ikke støtte en oppdeling av Syden,» sa Buth Diu til Murtada. Så satte han seg ned, ved lyset fra en parafinlampe, og noterte sitt forslag til et grunnlag

Forts. side 6

Britisk invitasjon

Det skal holdes en verdenskonferanse for Moralsk Opprustning i London fra 27. mai til 5. juni, parallelt med møtene for samvældelederne som arrangeres i forbindelse med dronning Elisabeths 25 års jubileum.

Mange er utålmodige med Storbritannia, heter det i innbydelsen. Landet kritiseres for sin styrke såvel som for sine svakheter. Med alle sine problemer står likevel Storbritannia for frihet.

«Hennes majestet Dronningen har bedt om at 'forsoning' må bli mottoet for hennes 25 års jubileum. Storbritannia kunne vise at forsoning er mer radikalt enn konfrontasjon. Forsoning begynner med anger og fortsetter med gjenoppbygging. Klasse- og raseskiller blir umoderne den dag vi beslutter oss for å skape en verden der frihet og tro på Gud er en realitet for alle mennesker. Tar vi dette alvorlig vil jubileumsåret markere begynnelsen på den ettermaterialistiske tidsalder.»

Demokratiet betyr noe i verdens fattigste land

Valgresultatet i India er et signal: Massene står på frihetens side! Det er et signal som diktatorene av alle sjatteringer bør merke seg.

Dessverre er det ikke ofte at folket får anledning til å si sin mening etter en periode av ufrihet. Det tjener til Indira Gandhis ære at hun arrangerte frie valg. Selv om hun nok hadde regnet med et annet resultat.

I vår vestlige overlegenhet hevder vi ofte at det eneste som teller for de fattige er brød, og at de ikke bryr seg om litt tvang hvis det bedrer deres kår. India viser noe annet. Valg-resultatet bærer bud om at demokratiet betyr noe for 600 millioner mennesker i verdens fattigste land.

Bladet som ikke ville gi seg

Indira Gandhi lanserte unntakstilstanden i juni 1975. Rajmohan Gandhi, Mahatmas sønnesønn og en av lederne for Moralsk Opprustning i India, har vært en av de modige og utholdende i kampen mot sensur og ensretting. På et tidspunkt avslo alle trykkere å trykke hans nyhetsmagasin HIMMAT, av frykt for represalier fra myndighetene. Gandhi og hans stab appellerte til HIMMATS lesere. De samlet inn penger nok til å kjøpe et lite trykkeri som staben selv kunne drive. Verdens store aviser, fra *New York Times* til *London Times*, rapporterte om HIMMAT som ikke ville gi seg. Bladet ble lest med stadig større interesse.

Behovet for Gandhis og HIMMATS korrektiv blir ikke mindre når det nye regime nå tar fatt. Den 81-årige statsminister hevder riktignok at han vil ha utryddet fattigdom og arbeidsløshet innen 10 år, ikke minst ved å legge hovedvekten på utviklingen av landsbyene og hjemmeindustrien.

Folket må mobiliseres

Ingen regjering kan få bukt med Indias fattigdom uten at den mobiliserer folkets innsatsvilje. Indira Gandhi prøvde med tvang å sørge for økt arbeidsdisiplin, slutt på streikene, effektiv barnebegrensning. Hun høstet folkets vrede. Med helt andre midler samlet Mahatma Gandhi Indias millioner til felles innsats. I frigjøringskampen skortet det ikke på disiplin og offervilje.

Den nye regjeringens viktigste oppgave blir å mobilisere folkeviljen. Det vil i stor grad avhenge av lederens troverdighet. Korrupsjon og makmisbruk har, i India som i USA, bragt politikerne i vanry.

«Folk på fabrikken er interessert»

180 av Bombays innbyggere som hadde besøkt MRAs treningssentrum i Panchgani, India, kom nylig sammen for å legge planer for fremtiden.

Blant dem var 25 arbeidere og studenter fra Worli Chawls, et av slumområdene. I de overfylte husene deler opptil 60 mennesker ett rom, hvor de sover i tur og orden etter som det passer med arbeidsskiftene. De 25 hadde solgt såpe for å kunne bidra med 10 rupees (ca. 6 kroner) hver til møteomkostningene.

Arbeidsgrupper tok opp problemer som splittelse i fagbevegelsen, disiplinen i skoler og universiteter, utbedring av slumområder. Gruppen fra Worli Chawls hadde satt opp følgende punkter som grunnlaget for sin MRA-virksomhet:

- * Kast ikke bort tanker på nytteløse ting, men ta ansvar i sosiale, politiske og religiøse spørsmål.

- * Hold klare og ærlige regnskaper i alle fellesforetakender.

- * Vær presis, sørg for renslighet både personlig og i dine omgivelser.

- * Ta sikte på å forandre deg selv, din familie, din fabrikk og ditt samfunn ved å leve etter absolutte moralnormer.

En kommunal helsearbeider berettet at han før sitt besøk i Panchgani pleide å arbeide bare en dag av fjorten, men at han nå arbeidet daglig.

Studenter, lærere, arbeidere, leger, husmødre, forretningsmenn og andre fra Bombay hadde vært til kurser i Panchgani over en lengre periode. «Denne weekenden hjalp oss til å forstå at vi hører sammen og har en felles oppgave i å kjempe for løsninger gjennom våre yrker,» konkluderte en rapport.

*

En mann fra et firma i Poona skrev et brev til Panchgani hvor han oppsummerte sine erfaringer: «De seks dagene hos dere har forandret på mange ting for meg. Jeg prøver å se livet fra en annen vinkel. Det kommer til å kreve mye mot å gjøre visse ting, men det skal gjøres. I familien smaker jeg virkelig lykke for første gang. Folk på fabrikken som aldri har snakket til meg før, viser tydelig interesse. Nå prøver jeg å hjelpe arbeiderne å danne et boligbyggerlag.»

Det vil ta tid og overbevisende handling å gjenopprette tilliten.

Ifølge Associated Press vil statsminister Desai legge vekt på «renhårighet uten korrupsjon, høye moralske idéer, likefrem tale og mange reformer». For den alminnelige inders og for frihetens skyld må vi håpe han lykkes.

J. J. W.

Om å gidde

Av lærer Jon Henden

Et fjernsynsprogram om forholdene i dagens skole, «Å lære for livet», har fått seerne i Norge og Sverige til å sperre øynene opp. Er dette virkeligheten? Er dette hva som blir resultatet av briljante planer og skolereformer og de milliarder som årlig investeres i skole og undervisningssystemer? Det er forståelig at mange velger å reagere med apati og resignasjon.

«Man må være glad i barn, og så må man gidde.» Dette er den knappe kommentar en dansk lærer har valgt å gi til situasjonen i skolen med dens problemer, som slett ikke er av ny dato.

Når mye går skjevt i dagens skole, skyldes dette uten tvil at mange av oss som arbeider der, svikter på disse to meget avgjørende punkter.

Det er rett nok ikke lett å være glad i de langhårete, ofte frekke og provoserende lømler, og det er ikke lett å gidde mer i en arbeidssituasjon som kan være umenneskelig hard. Denne smule realisme må vi koste på oss. Og samtidig er det klart at hvis vi ikke er glad i dem, og hvis vi ikke gidder, kan vi diskutere skolens oppgaver og legge de mest omfattende reformplaner uten at noe skjer.

Når vår danske kollega har valgt å understreke disse to punkter, er det med sans for denne virkelighet, og med klar forståelse for hva som må danne basis for skolens arbeid og i forholdet mellom lærer og elev. Samtidig må vi klart og presist vite hvor vi skal hen. Å ha løst oppdragelsens *hvordan* hjelper lite hvis vi ikke tilfredsstillende kan gi et svar på *hvorfor* og *hvorhen*. Det er sannsynlig at skolens krise i dag i ikke uvesentlig grad skyldes at dette «hvorfor» er blitt utilfredsstillende besvart. Den enkelte lærer har ikke klart definert mål for arbeidet i skolen som han eller hun identifiserer seg med og forpliktes på.

Skolen har ikke greid å engasjere

Hvilket mål en har som lærer, har nøye sammenheng med hva en personlig lever for. En lærer som selv tenker stort og har et perspektiv for sine elever — og lever som han tenker — er med og former sin skole.

Men hvor langt kan en strekke sine elevers tenkning og engasjement? Er det mulig at elevene kan bryte ut av sin begrensede verden og engasjeres i en ansvarlighet som omfatter både deres eget miljø og globale forhold?

Det gis tilstrekkelig bevis for at de virkelig gjør det, at de ønsker å ta ansvar. Men skolen har bare ikke greid å formulere og presentere oppgavene på

Man må være glad i barn.

en slik måte at de unge er blitt engasjert. Den har ikke maktet å gi de unge en opplevelse av at noen har bruk for dem — med alle deres problemer og manglende selvtillit. Og sist — den har ikke vist dem hvordan de selv kan ta fatt på konkrete og meningsfylte oppgaver.

Enn om vi i skolen fikk like dyktige forsøk på å tilrettelegge en «metodikk» for utvikling av moralsk ansvarlighet og solidaritet i globalt perspektiv, som når det gjelder metodisk tilrettelegging i matematikk og morsmål og andre teoretiske disipliner. Det er på dette feltet mye betydningsfullt arbeid å gjøre!

Spredte og ofte ufullkomne forsøk viser at det nytter. Elevene lar seg motivere og engasjere. Lærere kan fortelle om dette, fra våre egne skoler og fra land verden over. Elever som får se realitetene i vår verden, og vender blikket mot fremtiden, begynner gjerne å tenke, og spør: «Hva kan jeg gjøre? Makter vi da konkret å vise hva nettopp de, som helt alminnelige skoleelever, virkelig kan gjøre, vil svaret ofte bli en helhjertet tilslutning.

Dette er også en personlig erfaring. Etter å ha gjennomført en serie leksjoner om dette tema i noen klasser, hvor vi så har diskutert de forskjellige problemstillingene, har jeg latt elevene få svare anonymt på bl. a. følgende spørsmål: «Ønsker du personlig å ta aktivt del og gjøre en innsats for å skape en bedre verden?» Når halvparten av elevene har svart med et bekræftende ja.

Et «ja» vil selvsagt være betinget av hva det koster. Men jeg er overbevist om at vi kan regne med et potensial av konstruktive krefter i dagens skole. Der er krefter som kan frigjøres og settes inn i skapende og dynamisk virksomhet. En problemorientert pessimisme kunne vendes til en mulighetsorientert realisme.

Ingen gjør klokt i å forsøke seg med lettvinte løsninger. Det dreier seg om komplekse årsak-virkning-forhold, hvor skolens problemer er sammenvevd med samfunnsforholdene forøvrig. Løsningene må søkes fra ulike innfallsvinkler.

Men jeg tror vi har muligheten for å lykkes. — Der er imidlertid en pris å betale for alle oss som har valgt skolen til arbeidssted. Blant annet må vi være glad i barn og ungdom — alle disse som dypest har et desperat behov for å møte noen som bryr seg om dem og har omsorg for dem. Og dette må vi gidde.

Arthur Kanodereka taler

Referat: Sturla Johnson

Arthur Kanodereka er prest i metodistkirken i Harare, den svarte bydelen i Salisbury i Rhodesia. Han er tilsynsmann for alle metodistkirkene i Salisbury-området, i alt 9 svarte og hvite menigheter. Han er også kasserer i United African National Council, den politiske organisasjonen som ledes av biskop Abel Musorewa, og er en av biskopens nærmeste medarbeidere. I mars var han i Oslo.

Jeg var en svart nasjonalist som hatet de hvite som pesten og jeg hjalp unge menn som ville slutte seg til geriljaen. Jeg hatet de hvites holdning til oss svarte. I den del av Rhodesia hvor jeg bodde, så jeg svarte og hvite dø i krigen.

Første gang jeg hørte om en «moralisk opprustning» var i 1975. Da trodde jeg det var en innretning som drev med hjernevask. Jeg gikk motvillig til en internasjonal konferanse som ble holdt i Salisbury og satte meg bakerst i salen. Jeg gjorde narr av det som ble sagt. Men noe grep meg — det å se hvite som var annerledes. Jeg begynte å reflektere over at menneskets natur er den samme uansett farge.

Så fikk jeg en invitasjon til Caux. Min overraskelse og mistenksomhet var stor da jeg fikk vite at Alec Smith, statsministerens sønn, sto for reisearrangementene. Mine venner advarte meg: «Du er blitt hjernevasket. Du er ferdig!» Men jeg var ikke enig, for jeg visste innerst inne at Gud er Gud for svarte og hvite. Jeg var prest bare for svarte. Men jeg følte meg også om fange i en svart leir. Tanken begynte å vokse — at jeg var ment å ta ansvar som prest også for de hvite.

I Caux lærte jeg Alec Smith å kjenne som en venn. Han hadde levet på narkotika og drikk, men ved kristne venners hjelp var han blitt en ny mann.

Mitt hat mot de hvite hadde rent over inn i min egen familie, som fikk lide. Nå forsto jeg at det å feile er menneskelig og jeg kunne tilgi de hvite. Men det betyr ikke at jeg gir dem grønt lys til å fortsette å undertrykke oss.

Smertefullt

Jeg har aldri hatt noe ønske om å være politiker. For meg er det å bære korset. Noen av oss lever i konstant fare. Jeg ville dra meg tilbake, men mine venner i partiet overtalte meg til å fortsette. Situasjonen i Rhodesia er kaotisk. Krigshandlingene rykker stadig nærmere byene. 25 dør hver uke. Hatet vokser. Det er smertefullt å være kastet inn i et ledende ansvar. Men jeg har selv vært med på å skape den kaotiske situasjonen.

Vi må se i øynene at vi i mange land ikke har klart å skape noe bedre regime. Se på Uganda. Mange

av de hvite i Rhodesia har levet i Kongo, Kenya og Mocambique. De flyktet og etterlot alt de hadde bygget opp. Nå er de fast bestemt på å slåss.

Tre måneders frist

Arthur Kanodereka sa ellers at den endringen i jordloven som ble vedtatt i Rhodesias parlament i mars, var et skritt i riktig retning.

Flertallet av de hvite og Smith selv har akseptert at vi tar over, sa han. De føler at tiden er kommet, og de tror ikke lenger at de kjemper en rettferdig krig.

I Salisbury har Kanodereka startet en velferdsorganisasjon som tar seg av barn som er foreldreløse eller har sine foreldre internert, eller som er flyktet fra krigssonen. Han driver en skole for 130 barn i sin egen kirke og har to lærere, men mangler alt en skole behøver — papir, pulter og penger.

Om sitt besøk i Norge sier Kanodereka at han ble overrasket over å møte mennesker som ikke ser noen annen vei enn en opptrapping av krigen i Rhodesia. «Det er andres blod de snakker om, ikke sitt eget, akkurat som vi i Geneve fant at de afrikanere som ropte høyest på krig hadde sine egne sønner trygt anbragt ved europeiske universiteter.

Tiden er kommet for en folkeavstemning som kan gjøre det klart for alle hvem folket vil ha som sin

Ingen kan slå seg for brystet...

«MAN AND STRUCTURES»

Jens-J. Wilhelmsen

Grosvenor Books, London

Anmeldelse av Esben Benestad

Fei først for din egen dør og mål dine egne feil og mangler med den samme målestokk som du anvender på dine motstandere.

Det er enorme motsetninger i verden med stor sosial urettferdighet, kolossale forskjeller mellom fattigdom og overflod landene imellom og innenfor landene selv.

Vi anklager den kommunistiske verden for overgrep mot menneskerettene, men selv lar vi våre barn og ungdom krepere i stoffbruk og alkohol. Kommunismen hindrer individets frihet, men selv opprettholder vi ufrihet og elendighet i u-landene ved å holde råvareprisene nede og unnlater å eksportere vår know-how. Vårt profittjag skaper kanskje like mye elendighet som kommunist-landenes undertrykkelse.

Jens J. Wilhelmsen påpeker i sin lille bok det enorme gap mellom det ideelle og det aktuelle i verdens-samfunnet. I motsetning til så mange foretar han ikke noe knefall for noen struktur eller ideologi. Han sier at hans marxistiske venner har virket ansporende på ham. Han har ikke latt seg føre bak lyset av den vestlige verdens selvgodhet.

Både den kommunistiske og kristne filosofi krever ærlighet og uselvishet av menneskene. Dette snakkes det mye om i den kommunistiske verden og ikke minst Mao Tse-tung har gjort forsøk på gjennom strukturelle tiltak å skape slike holdninger til folkets beste. De vestlige lederne snakker sjelden, om overhodet, om den forpliktelse vår kristne arv pålegger oss.

For det er ifølge Wilhelmsen mulig å skape en bedre verden hvor forskjellen mellom fattigdom og overflod utsettes både lokalt og globalt. Dette krever struktur. Det er nødvendig med statlig intervensjon og styring parallelt med en maksimalt desentralisert beslutningsprosess. Struktur er nødvendig, men de kjente strukturer har feilet. Den kommunistiske verden kanskje vesentligst fordi den ikke har forstått å ivareta de åndelige behov og den personlige

leder. ANC foreslo det i Geneve. Mange geriljasoldater ønsker det. De er trette etter fire år i felten. Smith har sagt at han kan akseptere det, og Storbritannia og USA overveier det. Men internasjonal kontroll er nødvendig for å sikre at det går riktig for seg.

Jeg tror på en løsning gjennom forhandlinger. Men det haster. Vi har tre måneder på oss før krigen har gått så langt at den ikke kan stoppes, sier Arthur Kanodereka.

frihet, og den kapitalistiske fordi den bare har påberopt seg kristendommens grunn uten at dette har fått konsekvenser verken for struktur eller handling.

Spilbilder av oss selv

Verden er vitne til et moralsk forfall. Vi angriper våre ledere for unnfallenhet, profittbegjær, uærlighet og egennytte, men vi innser ikke at våre ledere i stor utstrekning bare er spilbilder av oss selv. Så lenge vi selv ikke kan elske vår nabo og vår neste, så lenge vi selv ikke kan være ærlige, rene og uselviske i vårt levesett, kan vi heller ikke vente at våre ledere eller for den saks skyld de strukturer vi omgir oss med skal være til det beste for alle.

I Jens J. Wilhelmsens bok berøres enkeltmenneskene og strukturene på en måte som gjør at ingen av oss, kommunister, kristne eller kapitalister, kan slå oss for brystet og si at vi gikk fri.

Wilhelmsen unnlater ikke å nevne at gjennomsnittssindere tjener ca. kr. 420,- pr. år, mens gjennomsnittstyskeren røker for ca. kr. 580,- pr. år. Han unnlater ikke å understreke hvilket byråkrati og sosial tvang som råder i den kommunistiske verden liksom han påpeker at i den vestlige verden er teknologi og profitt gjort til fundament for moralen.

Wilhelmsen understreker behovet for strukturell og personlig fornyelse og han tror på mulighetene for et godt verdenssamfunn — Guds rike på jorden.

Det fellesmenneskelige

Wilhelmsens bok rommer en enorm menneskelig erfaring samlet hos arbeiderne i Ruhr, industrimaginatene i Japan og kongressmedlemmer i USA og mange fler. Han har lyttet til folk av alle lag og bakgrunner og lært seg å kjenne deres håp og drømmer.

Det er da også håp og muligheter i den bok Wilhelmsen har skrevet — jeg vil understreke et av dem: I sine sitater samler Wilhelmsen tro og tanker fra mennesker av mange bakgrunner og når det kommer til stykket er likheten, eller skal vi si det fellesmenneskelige, det mest framtrædende disse imellom. Denne erkjennelse må bidra til å innse nødvendigheten av solidaritet alle mennesker imellom uansett rase, klasse, ideologi og bakgrunn. En solidaritet nødvendig for at en voldfri, rettferdig verdensordning skal kunne bli virkelighet.

Kort nytt

NYE SENTRE

I New York er det innviet et nytt hjem for Moralsk Opprustnings arbeide. Huset ligger på East 70th Street på øvre Manhattan og er på fem etasjer. Kjøpet er gjort mulig takket være gaver fra mange mennesker rundt i Amerika. Den første uken huset var i bruk, ble det servert måltider til 400 mennesker, trass i at huset bare er delvis møblert.

Samtidig er det nye hjemmet i Wassenaar i Holland tatt i bruk. Det erstatter et eldre hus som fru Lotti van Beuningen stilte til disposisjon for arbeidet for mange år siden. Ved innvielsen talte bl.a. den katolske biskopen og Wassenaars borgermester.

STUDENTER

«Du kan ikke vente at fire milliarder mennesker skal forandre seg,» lød en kommentar til en tale av Jens J. Wilhelmsen ved lanseringen av boka *Man and Structures* ved London University's Imperial College. «Nei, ikke alle vil forandre seg, men historien er alltid blitt formet av besluttomme minoriteter som kjemper med alt de har for sin overbevisning,» repliserte Wilhelmsen. Han var invitert av universitetets Sosialistiske gruppe og Gruppen for kristendom og politikk.

Wilhelmsen talte også ved Bradford-universitetets fakultet for fredsforskning og til en studentgruppe i Oxford. Han forteller at det var stor åpenhet og interesse blant studentene han møtte. En stor del av dem var trotskister, anarkister og kommunister.

BRASIL

I dagene 20. til 24. april holdes et seminar på Hotel Quitandinha i Petropolis ikke langt fra Rio. En rekke fagforenings- og industriledere står sammen om initiativet, blant dem presidentene for metallarbeiderne, tekstilarbeiderne og kjemisk industriarbeiderne i Brasil, og grunnleggeren av Brazilian Steel Corporation. Landets arbeidsminister er tilstede ved åpningen.

Initiativtagerne søker en ny og felles målsetting for industrien i Brasil, som kan gi millioner av mennesker om en bedre tilværelse.

Noen uker tidligere hadde 120 unge brasilianere en treningsleir i MRAs senter i Petropolis.

SØR-AFRIKA

En gruppe unge europeere fra 11 land er for tiden i Sør-Afrika, på invitasjon av svarte, hvite og fargete. Ny Verdens medarbeider Anders Eskeland følger gruppen, og skriver om deres besøk på University of Western Cape, der de ga sitt program for hundrevis av militante fargete studenter. Studentene ville ikke gå da programmet var over og bombarderte

gjestene med spørsmål. Mer om aksjonen i Sør-Afrika i neste nummer.

OSLO

Lærere fra Norge, Sverige, Danmark, Finland, Tyskland, Sveits og England har vært sammen i Sophus Lies gate 5 i påskehelgen, for å forberede sommerens lærerkonferanse i Caux.

Planlegg Caux-reisen nå

Verdenskonferansen pågår i tiden 9. juli til 5. september. Som tidligere år arrangeres det gruppereiser med fly med utgangspunkt i Oslo og med tilknytningsrabatt fra andre deler av landet. Reisene arrangeres av Moralsk Opprustnings kontor i Stockholm, «Idé och Kultur, Sveavägen 34, VI, 111 34 Stockholm (tel 09546 8103456) dit også påmelding skal sendes.

Det er planlagt følgende reiser, alle med dagfly:
Reise A 9.7.—19.7. (10 d) Påmelding senest 9.6.
Reise B 23.7.— 2.8. (10 d) Påmelding senest 22.6.
Reise C 30.7.— 7.8. (8 d) Påmelding senest 30.6.
Reise D 30.8.— 5.9. (6 d) Påmelding senest 29.7.

Prisen, som omfatter flyreise, busstransport i Sveits og opphold i Caux er for de forskjellige alternativene:

Reise A og B: 1.890 Skr.
 Reise C: 1.730 Skr.
 Reise D: 1.570 Skr.

Påmeldingsskjemaer samt nærmere opplysninger fås ved henvendelse til tel. 02-46 64 78 eller postboks 3018 Elisenberg, Oslo 2.

Forsoningen i ...

Forts. fra side 1

for forsoning mellom Nord og Sør. Neste dag ble dokumentet forelagt statsministeren. Avtalen i Addis Abeba, som ble undertegnet ett år senere, omfattet alle grunnleggende punkter i Buth Dius utkast.

Siden sudaneseerne har løst sitt eget separatistproblem, kunne de med en viss autoritet være andre regjeringer behjelpelig med lignende problemer. De har også forsøkt å megle i konflikten i Eritrea i Nord-Etiopia, men møtte en steil holdning hos sentralregjeringen, og den vanskelighet at frigjøringsbevegelsen forlangte å tale for hele folket. Likevel betyr den bemerkelsesverdige utviklingen i Sudan et stort håp for alle dem som strir med voksende stammemotsetninger og ideologiske konfrontasjoner i den nordøstlige delen av det afrikanske kontinent.

Pierre Spoerri.

ISEKI

fresende japaner

en maskin fra
REINHARDT

Hagejordfreser - bygget med japanernes sans for detaljer og kvalitet. Lettstartet. Lydsvak. Meget lettkjørt.

REINHARDT

Reinhardt Maskin AS 4601 Kristiansand S
Avd.: Østre Aker vei 101, Oslo 5

Bruk
 kvalitetsprodukter
 fra
A S SABA

Diriger Deres
import via

KRISTIANSAND

med sine gode
forbindelser fra
utlandet.

**Vi tilbyr Dem
lagring, fortolling
og distribusjon.**

KST Spedisjon A/S

Havnebygget,
Kristiansand.

SVAKSTRØM ER VÅR STYRKE

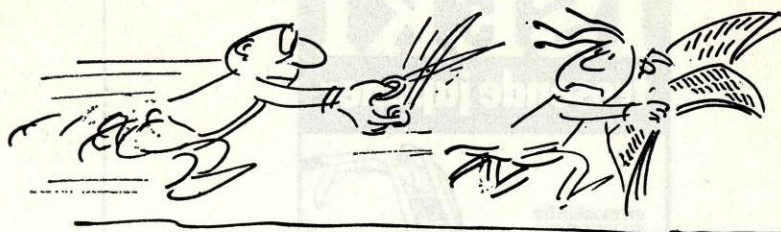
Vår spesialitet:

Alt materiell for
avslutning av
svakstrømskabler

**80 år som spesialforretning
i svakstrømsbransjen**

O. ØSTMO A.S

Rådhusgt. 3, Oslo 1

klippet

Intet samfunn, hvor godt utstyrt det enn måtte være i rent teknisk henseende, kan fungere uten moralsk grunnlag, uten en overbevisning som er resultat av noe annet enn en følelse av opportunisme, vurdering av omstendighetene eller av hvilke fordeler man kan vente. Moral eksisterer fremfor alt ikke for at et samfunn skal fungere, men helt enkelt for at mennesket skal forbli menneske. Det er ikke mennesket som definerer den ut fra sine egne behov, ønsker, tilbøyeligheter og begjær. Det er tvert imot moralen som definerer mennesket.

En erklæring fra den 70 år gamle tsjekkiske filosofen Jan Patocka, en av undertegnerne av «Charta 77» (Aftenposten 18.2.1977.).

Menneskeheten befinner seg i en krise. Det er ikke noen dagsaktuell krise, det er ikke det 20. århundres krise. Den begynte for tre, i noen land fire hundre år siden, da menneskene fjernet seg fra religionen, gudstroen, da de sluttet å anerkjenne at noen stod over dem, og i stedet grunnfestet den pragmatiske filosofi. Det vil si at man begynte å gjøre det som var nyttig, fordelaktig, at man lot seg lede av lønnsomhetsberegninger, og ikke av moralske betraktninger. Det var nettopp dette frafallet som utviklet seg gradvis og førte til en verdensomfattende krise, som jeg vil påstå ikke er av politisk, men av moralsk natur. Den berører sogar ikke motsetningsforholdet mellom kommunismen og de vestlige samfunn. Denne krisen går meget dypere. Det er en krise som ledet Østen mot kommunismen, og Vesten mot det pragmatiske forbrukersamfunn. Dette er materialismens krise, krisen hos den menneskehet som fornektet troen på en høyere makt. Det står ikke i menneskelig makt å se hvordan denne krisen skal løses, men det er klart at ethvert land må yde sitt bidrag for å få den løst.

Alexander Solsjenitsyn i tidsskriftet «Kontinent».

Så har man det vanskelige spørsmål om hvem som bør fortelle statsministeren de vanskelige tingene han kanskje helst ikke ville høre. Harold Wilson hadde noen rådgivere som var svært modige når de snakket med utenforstående men ikke så modige når de snakket med statsministeren selv. De likte og så mye bedre å fortelle ham hyggelige ting enn alt det som ikke var så bra, å gi ros heller enn å kritisere ham når kritikk var påkrevet.

Lady Falkender, som arbeidet for Harold Wilson i 20 år.

Jeg har ofte tenkt jeg skulle skrive en bok, og den skulle hete «Kjære Gud, du er nødt til å være til», fordi man må føle at det er **en** som vet — og forstår. Gud er den eneste som har fulgt meg siden jeg ble født og som forhåpentligvis skal følge meg gjennom døden. Den eneste som skjønner hvorfor jeg gjorde det og det, hvorfor jeg ble redd og fremdeles er redd for så mange ting og alt det dumme jeg gjør, en som vet om nøden og sorgen, men også om gleden og den nesten hjelpeløse kjærligheten du føler for mennesker du er glad i.

En i verden må liksom vite om det og si: Jeg er glad i deg enda jeg kjenner deg.

Anne Cath Vestly, intervjuet av Dagbladet 15.2.1977.

Vi er blitt et grådige folk. Til tross for at avisene er fulle av beretninger om underskudd på betalingsbalansen såvel som ressursmangel, drar store flokker av dansker til den tyske grense for å kjøpe sprit. Den er noe billigere der. At denne trafikken skader Danmark, øder utenlandsk valuta og sløser bensin, affiserer dem ikke det ringeste.

Sosialrådmannen i Silkeborg, sosialdemokraten Tage Jensen intervjuet av Folkets Framtid 11.3.1977.

Ny Verden vil fremme: En åndelig og moralsk opprustning. Solidaritet mellom enkeltmennesker og nasjoner. En revolusjon under Jesu Kristi Kors, som vil omskape verden. Individets og samfunnets forandring. Absolutte moralnormer: ærlighet, renhet, uselvishet og kjærlighet.

INFORMASJON OM MORALSK OPPRUSTNING

Utkommer med 11 nummer i året.

I redaksjonen:
Eva Riise Hanssen - ansvarlig red.
Anders Eskeland
Einar Engebretsen
Jens J. Wilhelmsen
Inge Mannsåker
Sturla Johnson
Keld Jørgensen (Danmark)
Hans Wenck (Danmark)

ABONNEMENTSPRIS for et år
Norge kr. 30,-
Danmark dkr. 32,-
Løssalg i Norge kr. 2,-

Redaksjonens adresse:
Postboks 3018, Elisenberg, Oslo 2
Tlf. 02/44 64 78 — Postgiro 12579
Danmark:
Postboks 312
1502 København V. Postgiro 18 51 51
Sverige:
Sveavägen 34, 6., 111 34 Stockholm
Tlf. 08/10 34 56

Trykkeri: Brødr. Tengs, Oslo
Utgiver: Stiftelsen Moralsk Opprustning
NY VERDEN